

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/63/2019
Identifikačné číslo spisu:	1215222820
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1215222820.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého W. K., narodeného XX. februára XXXX, bývajúceho v Z., teraz v Y., zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, dieťa rodičov, matky Ing. M. K. bývajúcej v Z., teraz v Y., zastúpenej JUDr. Ľubicou Sopkovou, advokátkou so sídlom v Malackách, Pribinova 3, a otca Ing. O. K., bývajúceho v Z., zastúpeného JUDr. Tatianou Dlhošovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Nobelova 34, za účasti komisára pre deti, so sídlom úradu v Bratislave, Odborárske námestie 3, o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému na čas do rozvodu jeho rodičov, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Senica pod sp.zn. 1P/63/2016, o dovolaní otca maloletého proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. júna 2018 sp.zn. 25CoP/16/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. septembra 2017 č.k. 1P/63/2016-413 zveril maloletého W. K., narodeného XX. februára XXXX (ďalej len „maloletý“ v príslušnom gramatickom tvare) na čas do rozvodu manželstva jeho rodičov do osobnej starostlivosti jeho matky s tým, že zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok v bežných veciach sú oprávnení obaja rodičia. Na čas do rozvodu manželstva rodičov maloletého určil jeho otcovi povinnosť prispievať na jeho výživu sumou 400 eur mesačne, vždy do 15. dňa tohto-ktorého mesiaca vopred, k rukám matky, počnúc od 29. septembra 2015. Nedoplatok na zročnom výživnom za čas od 29. septembra 2015 do 7. septembra 2017 vo výške 6 511,60 eur povolil otcovi maloletého zaplatiť v splátkach po 250 eur mesačne splatných spolu s bežným výživným, počnúc právoplatnosťou rozsudku do zaplatenia pod následkom straty výhody splátok. Súd prvej inštancie naostatok upravil styk otca s maloletým spôsobom a v rozsahu uvedenom z výroku rozsudku a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“), rozhodujúci o odvolaniach obidvoch rodičov maloletého, rozsudkom z 13. júna 2018 sp.zn. 25CoP/16/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v

časti „úpravy starostlivosti o maloletého“ (vo výroku, ktorým bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti jeho matky, poznámka dovolacieho súdu), v časti upravujúcej zastupovanie a správu majetku maloletého a jeho výživného. V ostatnej napadnutej časti, t.j. o úprave styku otca s maloletým a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Potvrdenie časti napadnutého rozsudku odôvodnil odvolací súd tým, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v miere potrebnej pre riadne rozhodnutie o osobnej starostlivosti o maloletého a o výživnom pre neho a zistený skutkový stav posúdil aj právne správne. Zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o úprave styku otca s maloletým odôvodnil odvolací súd tým, že súd prvej inštancie túto časť svojho rozhodnutia neodôvodnil dostatočne.

3. Proti rozsudku dovolacieho súdu otec maloletého podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie a pre rovnaké vady aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie „odvolaciemu súdu“. Otec maloletého vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania jednak z ustanovenia § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ale i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa otca maloletého zásadnou vadou konania, porušujúcou právo na spravodlivý proces, je, že odvolací súd nevyhodnotil dôkazy predložené účastníkmi, najmä nové dôkazy predložené matkou maloletého (znalecký posudok PhDr. Mgr. Eleny Fortis, výsluch ktorej znalkyne matka aj navrhla súdu), ale ani ním produkované nové dôkazy, ktoré boli podľa jeho názoru zásadného významu pre rozhodnutie súdu. Odvolací súd „nenariadil pojednávanie na vykonanie a doplnenie dokazovania, čím postupoval v rozpore s § 385 CSP v spojitosti s povinnosťou podľa § 68 C.m.p., týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva“. Podľa otca maloletého je napadnutý rozsudok aj protirečivý, keď na jednej strane sa v ňom tvrdí, že súd prvého stupňa zistil skutočný stav veci v potrebnej miere, na druhej strane ale odvolací súd „prijať“ dôkazy predložené v odvolacom konaní a na tie (napr. na znalecký posudok PhDr. Mgr. Eleny Fortis) v dôvodoch svojho rozhodnutia aj poukázal. Odvolací súd neuviedol ani dôvod nevykonania ním navrhnutého dôkazu napr. výsluchom znalkyne PhDr. Haidinovej a správou o povesti matky maloletého, ktoré sú zásadné z hľadiska posúdenia veci. Pokiaľ odvolací súd zrušil časť rozhodnutia súdu prvej inštancie, opomenul uviesť, ako má súd v ďalšom konaní postupovať. Procesnou vadou konania podľa otca maloletého je aj to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku odvolací súd uviedol iné dôvody, než uviedol v jeho písomnom vyhotovení.

4. Matka maloletého navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa s účinnosťou od 1. júla 2016 vzťahuje zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže CMP neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosti aplikácie ustanovení CSP o prípustnosti dovolania otca maloletého dieťaťa a dospel k nižšie uvedeným záverom (ktoré dovolací súd navzdor ustanoveniu § 451 ods. 3, prvá veta CSP považuje vzhľadom na dôvody dovolania za potrebné podrobnejšie odôvodniť):

6. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán (účastníkov), ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými

podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn.1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

8. Aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je ani podľa novej právnej úpravy „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012).

9. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Oproti úprave účinnej pred týmto dňom ide ďalej v tom zmysle, že nevyžaduje len to, aby bol dovolateľ zastúpený advokátom, ale aj to, aby už podané dovolanie bolo spísané advokátom (pravda, ak nejde o prípady uvedené v § 429 ods. 2 CSP). Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (t.j. námietky podľa § 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP), ktorým vymedzením dovolacích dôvodov je dovolací súd viazaný a dovolanie neprejednáva nad ich rozsah [vo veciach, ktoré možno začať ak bez návrhu (ako vecou preskúmaná vec starostlivosti súdu o maloletého nepochybne je) dovolací súd nie je viazaný len rozsahom dovolania, t.j. tým ktoré výroky rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ napáda (§ 77 CMP)].

11. Otec maloletého vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (účastníkovi konania), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach dovolacieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi) realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú

rozhodovacia činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu 3Cdo/173/2017, 7Cdo/150/2017, 8Cdo/49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp.zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady znátočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

16. V danom prípade otec maloletého v dovolaní namieta nedostatky, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Tvrdí, že súdy niektoré z dôkazov nesprávne vyhodnotili a z výsledkov dokazovania vyvodili nesprávne skutkové závery, prípadne rozhodli bez ich obstarania.

17. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V súvislosti s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu veci a že z tohto dôvodu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R125/1999, R 42/1993 a napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

18. Podľa názoru otca maloletého došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces aj tým, že odvolací súd na prejednanie odvolaní rodičov maloletého nenariadil pojednávanie. Podľa dovolacieho súdu otec maloletého vytýka túto vadu konania neodôvodnene.

19. Aj v mimosporových konaniach je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie iba v prípadoch uvedených v ustanovení § 385 ods. 1 CSP (uznesenie dovolacieho súdu z 9. augusta 2017 sp.zn. 5 Cdo 47/2017, judikát R 22/2018). Podľa uvedeného ustanovenia na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

20. Podľa § 68 CMP odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní, ak to pre zistenie skutočného stavu veci považuje za potrebné.

21. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie na zistenie skutočného stavu veci teda rozhoduje výhradne odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie (pozri bod 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať alebo dopĺňať a za tým účelom nariadiť pojednávanie (§ 384 ods. 1 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (bod 47.) je zrejmé, že odvolací súd svoje nosné závery, že za aktuálneho stavu sú splnené zákonné podmienky pre zverenie maloletého práve do výlučnej osobnej starostlivosti matky, vyvodil z posudku PhDr. Kataríny Haidovej, znalkyne z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých, z ktorého posudku podľa odvolacieho súdu vyplýva, že tu neboli zistené také okolnosti, „ktoré by znižovali jej rodičovské kompetencie, a to ani za stavu upierania matkou otcovi práva na jeho styk s maloletým“. Z konštatovania odvolacieho súdu, že okolnosti, „ktoré by znižovali rodičovské kompetencie“ matky maloletého nevyplynuli naostatok ani zo znaleckého posudku PhDr. Mgr. Eleny Fortis, znalkyne z odboru psychológia, poradenská psychológia, predloženého matkou v odvolacom konaní (výlučne len vo vzťahu posúdenia spôsobilosti matky postarať sa o dieťa), nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že na vykonanie dokazovania ostatne uvedeným znaleckým dôkazom, s ktorým bol otec maloletého oboznámený a v odvolacom konaní sa k nemu aj vyjadril, bolo potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie.

22. Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriechil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva otca maloletého na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Zvyššie uvedeného dôvodu dovolací súd považuje za neopodstatnenú aj námietku vady zmätočnosti, ktorú otec maloletého vidí v protirečivosti dôvodov rozsudku odvolacieho súdu, keď na jednej strane sa v ňom tvrdí, že súd prvého stupňa zistil skutočný stav veci v potrebnej miere, na druhej strane ale odvolací súd „prijal“ dôkazy predložené v odvolacom konaní a na tie (napr. na znalecký posudok PhDr. Mgr. Eleny Fortis) v dôvodoch svojho rozhodnutia aj poukázal.

24. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, nakoľko právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

25. Pokiaľ otec maloletého napáda rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu zmätočnosti aj v časti, ktorou bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec v rozsahu zrušenia bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého (kasačné, procesné) rozhodnutie majúce procesnú povahu uznesenia, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu časť rozhodnutia odvolacieho súdu (majúca procesnú povahu uznesenia), ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej návrhom) končí. V dôsledku kasácie prvoinstančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje.

26. Tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1354 a 1355). Riešenie otázky prípustnosti dovolania proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu naostatok vyústilo do prijatia uznesenia dovolacieho súdu z 19. januára 2017 sp.zn. 3Cdo/236/2016 na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky (judikát R 19/2017), podľa ktorého: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie

konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku.“

27. Podľa názoru otca maloletého je jeho dovolanie prípustné tiež podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

28. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

29. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

30. Z dovolania podaného otcom maloletého dovolací súd ani výkladom nezistil, akú právnú otázku (praxi odvolacieho súdu dosiaľ ešte nevyriešenú) mal odvolací súd vyriešiť nesprávne.

31. Z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie dovolací súd odmietol dovolanie otca, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) vo veci samej a v časti smerujúcej proti výroku, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konania, ako dovolanie procesne neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, a vo zvyšnej časti (namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci) podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

32. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.